

Ispitele care amenință viața de familie

O femeie tânără și drăguță, stă în fața mea și plânge:

- Părinte, mi-i teamă...Vreau să am și eu o familie, un soț, copilași...Trec anii, am depășit deja și treizeci de ani și e imposibil să-mi găsesc un soț, imposibil! Bărbații sunt toți niște netrebniți, sau beau peste măsură, sau legăturile amoroase din viața lor nu au sfârșit. Părinte, mi-i teamă. Căci în marea lor majoritate au nevoie doar de legături care se încep și se sfârșesc în pat. În genere e greu să găsești un soț, dar ca și să mai aibă răbdare până la căsătorie e în genere ceva miraculos.

Și atunci cum să trăiesc ca să fie o viață plăcută Domnului? Să merg la mănăstire? Dar nicicând nu am simțit o chemare spre viața monahală. Dar nimic nu e mai strașnic decât singurătatea. Cum să trăiesc, părinte?

Ea plânge...plânge amar, această tânără și drăguță femeie

care nu simte că are nevoie și de ea cineva. Și nu găsesc cuvinte să o liniștesc.

Ce se întâmplă cu noi, spuneți-mi?! O putem numi epidemie, sau o nebunie de masă – cum doriți. Practic zilnic ascult mărturisiri despre o viață trăită alături și apoi această „îmbolnăvire”, o îmbolnăvire nu a corpului sau psihicului, dar a sufletului. Mărturisiri despre faptul cum după 20, 30 de ani soții devin monștri adevărați, iar soțiile nu femei, ci femele agresive, și în ambele cazuri o pierdere a minții și a controlului asupra trupului, asupra simțurilor.

Și tot mai multe istorii de acest fel.

Ei au trei copii, o casă trainică și chiar și o afacere. Și iată că într-o zi o lovește și o doboară pe soția sa în fața icoanelor, înăbușindu-i respirația „Mă jur în fața icoanelor că teucid!” Iar fața sa e a unui om stăpânit de o furie necontrolată, iar ochii altfel decât demonici nici nu pot fi numiți.

Cineva va spune, trebuie ascultată și cealaltă parte implicată. Dar am ascultat și pe cea de-a doua și de-a treia... Dar tabloul e același – frica. Nu există o credință adevărată : în Dumnezeu, în viața veșnică, în demnitatea aproapelui. Și iată că către patruzeci de ani, când s-a ajuns la anumite realizări, și omul își dă seama că viața va continua cam tot pe acest traseu, dar mai încetinindu-și ritmul și mergând deja câte puțin și spre bătrânețe se ajunge la o panică... Și pentru a o depăși se caută salvarea în „senzații tari”. Și diavolul aceste senzații ni le prestează,

iar în ziua de azi într-o măsură care pe departe ne întrece dorințele. O industrie întreață de „plăceri” pe cele mai desăvârșite gusturi, care ne-a inundat existența și mai având și pretenția de a se numi cu cuvântul „dragoste”.

- N-o mai iubesc! Ce să-i faci! – exclamă un domn deja destul de cărunt.

Iată așa, a iubit, a iubit 25 de ani la rând și iată acum nu o mai iubește. Ce să-i faci, de nu o mai iubește, nu o mai iubește. O aiureală adevărată. E drept că cel mai des anume bărbații își pierd controlul și înfățișarea umană. Parțial înțeleg de ce anume ei. Pentru femei grija de copii, familie are un rol foarte important în viață. E și un refugiu pentru suflet aici. Pentru bărbat cel mai important e cariera, afacerea, avansarea... Și dacă măcar parțial toate acestea au fost realizate, apare întrebarea – ce urmează?, pentru ce sunt toate acestea? Doar așa cum cineva se obișnuiește cu o mașină veche și o locuință care abia de-i ține adăpostul, tot așa altcineva s-a obișnuit cu un „Bentley” și o vilă în străinătate. Și dacă parțial aceste obiecte de lux ne pot mângâia orgoliul, atunci nicidecum nu ne pot da și o viață adevărată și împlinită. Căci omul nu e doar trup, dar și suflet și ...Dumnezeu. Și dacă omul evită comunicarea cu Dumnezeu, el se privează de ceva foarte important, își mutilează singur sufletul, se transformă singur într-un călăreț în această continuă sărbătoare a vieții, numai că într-un călăreț fără cap. Și un astfel de călăreț o poate lua în orice direcție, și o ia, dar e clar și încotro.

Sunt multe legi și canoane care ar trebui să ne trezească la adevăr, de am vrea și să-l căutăm.

De exemplu la Sfântul Vasile cel Mare găsim canonul care prevede că dacă omul fără vreun motiv întemeiat și-a distrus căsnicia, nu mai are dreptul la o a doua căsătorie, deoarece nu a păstrat ceea ce i-a încredințat chiar Dumnezeu. Poate e cam dur, dar cel puțin ar trebui să-i trezească pe mulți. Doar căsătoria e un dar, pe care ni-l dă Domnul. Un dar pentru păstrarea căruia e necesar să depunem efort, răspundere și credință. Și anume fără credință nu facem nimic. Căci dacă căsătoria e doar rodul oamenilor, atunci se poate destrăma la fel ca și întemeia. Și de ce nu ? Suferința, lacrimile, trădarea și chiar copii – doar acestea toate sunt ale omului și dacă nu există Dumnezeu...sunt doar niște sentimente și mai mult nimic. Un personaj literar zicea "Dacă nu există Dumnezeu, atunci eu sunt dumnezeu". Și deci pot face orice.

Și așa se distrug toate și pier de parcă nici nu ar fi existat. Dar sufletul, conștiința proprie care e glasul lui Dumnezeu în fiecare dintre noi, nu ai cum să o amăgești. Și iată că de dată aceasta mă întâmpină altă femeie înlăcrimată, o tânără studentă, care îmi mărturisește că are un copilaș de la un bărbat însurat, și care nu mai vrea să o susțină financiar la fel de mult ca altădată, iar viața este foarte costisitoare. Și ce e de făcut acum?

Cum vi se pare întrebarea? Și ce aș putea să-i răspund?! De parcă mai înainte era totul foarte simplu, că nu e chiar neapărat să faci cum ți-o cere Dumnezeu, că să ai frică de El e doar o poveste din bătrâni și nu are nimic comun cu realitatea vieții de azi.

Ne înconjoară numeroase ispite și locuim conduși de dictatura păcatului. Și în robia aceasta ne predăm cu miile și chiar sutele de mii. Și mai menționăm că suntem liberi. Sunt

niște judecăți a maimuței în fața șarpelui ce e gata să o înghită. Și iarăși toate se întorc la lipsa credinței. Nu putem exista cu adevărat de nu avem credință. Fără o credință lucrătoare, fără Ortodoxie! Doar e destul de simplu și clar pentru fiecare. Noi nu știm să ne oprim și nu știm ce e aceea cu măsură. Așa cum altădată construiam comunismul cu o față antiumană, acum încercăm să nu trecem de vreo plăcere pe care ne-o poate da capitalismul, să luăm de la viață totul, totul ce se poate și ce nu. Dați-ne fericire pământească și cât mai multă, iar noi o vom plăti cu orice. Și nici familia nu ne va reține, căci oricum e ceva plictisitor, dar noi vrem o viață adevărată!

Și iată că deja nu numai bărbații uită de cele sfinte. Nici femeile nu mai vor să rabde greutățile, neînțelegerile. Și nu în cazurile extrem de grave, dar nici în micile probleme existente. Femeia începe a crede că viața ei trece fără rost, că frumusețea ei se stinge, anii trec, și în genere ea ar fi meritat mult mai mult decât are. De fapt motivul e același ca și la bărbații care caută plăceri, trădând propria familie: viața trece atât de rapid și atâtea încă nu au fost primite de la ea. „Să iau cât mai mult” Și din nou înțelegi că baza acestei păreri, acestei dorințe este doar egoismul și iubirea de sine, lipsa credinței și a înțelegerii că nu există nimic mai important decât împăcarea cu Cel, fără de care nici nu există viața în toată plinătatea ei.

Se întâmplă că femeile se îndrăgostesc și-și părăsesc soții, care adesea sunt chiar mai demni și mai iubitori decât noul ales, poate doar mai puțin „de succes”. Dar cel mai des totuși se întâmplă că motivul despărțirii și distrugerii familiei este nemulțumirea de starea existentă, este faptul că nu se apreciază acel sfânt dar binecuvântat de Dumnezeu –

familia. Și dacă în urma acestei nemulțumiri și nedorințe de a mulțumi pentru această binecuvântare Domnului, femeia ar căuta doar un liman liniștit și o nouă șansă de a-și reface viața. Ea într-un fel nu mai vrea această liniște, dar iese la o adevărată vânătoare, și nu o mai interesează de este deja a cuiva această „pradă” sau e liberă de o obține. Trebuie neapărat să o obțină, să devină a ei. Altfel nu va mai fi fericită...

Odată am sfințit apartamentul unei femei de o vârstă mijlocie. Soțul cu care a trăit mulți la rând a plecat la prietena sa, cu care nu o dată a stat la masă și și-au destăinuit toate tainele, și în care avea încredere desăvârșită. Aceasta inițial și-a părăsit propriul soț, care nu o aranja „din careva motiv”, apoi a hotărât că soțul prietenii îi va fi cea mai bună „pradă”. Și câte cazuri sunt asemenea. Și cât e de greu să vezi durerea acestor femei rămase cu această suferință și trădare. Dar cel mai groaznic e că acești oameni care încearcă să-și construiască fericirea pe nefericirea altora nici nu-și dau seama despre propria ticăloșenie, căci dacă ar conștientiza cu adevărat și-ar transforma viața într-un adevărat chin.

Dar să ne gândim și ce „fericire” le așteaptă pe aceste „vânătoare”. A obținut „lucrul mult dorit”, dar viața trece și tot mai mult ne face să ne convingem despre faptul că acestea au fost lucruri care nu numai că nu vor aduce fericirea, dar și o adevărată suferință, căci au fost departe de a se zidi pe careva sentimente veșnice.

Tot mai des vin la biserică femei tinere care au legături „libere” cu bărbați căsătoriți. Și încă e bine când vin cu lacrimi de pocăință, de părere de rău și o dorință de schimbare, dar adesea nici părere de rău și nici căință, doar

o constatare. Mă iau fiorii când îmi relatează aceste fapte și încă cu zâmbetul pe buze.

Fetelor, dragilor!, oare nu înțelegeți cât de rea și urâtă este această viață cu un soț străin. Oare nu înțelegeți că vă distrugeți propria viață?! Doar să distrugi o familie e un păcat strigător la cer.

- Dar eu nu distrug nimic,- îmi răspunde,- noi doar ne întâlnim uneori.

Și o spune cu convingerea adevărată că nu face nimic grav, căci crede că să „distrugi” înseamnă să o aduci în pragul divorțului. Iar aceste întâlniri în ascuns nu au nimic cu distrugerea familiei. Unde să mai înțeleagă că doar dorind acel bărbat, doar apărându-i gândul deja a păcătuit, deja a adus o piedică în calea mântuirii acestei familii. Anume de la toate aceste fapte care par drăguțe și romantice încep cele mai grave trădări, căderi și nefericiri. Diavolul mereu se maschează cu ajutorul la ceva ce-l face mai atrăgător, dar e prea târziu când îi vezi fața adevărată, dar deja ești plin de noroi și murdărie. Și la fel sunt toate căderile.

- Dragele mele fete...bărbaților, soților și soțiilor haideți să avem grijă de propriile sentimente. Să ținem minte că plăcerea cu care e mascat păcatul ne va aduce apoi doar lacrimi și suferințe. Așa a fost și va fi mereu.

- Iată spuneți-mi...- îmi continui discuția. – Mă iertați, cum vă numiți?

- Ala (Svetlana, Tatiana...) – îmi răspunde tânăra ființă.

- Iată spuneți-mi Ala, v-ați dori să aveți un soț iubitor și copilași drăguți?

- Da.

- Ați dori ca împreună cot la cot să vă construiți propria casă, carieră, să depășiți împreună toate greutățile și să fiți sprijin reciproc unul pentru altul ?

- Da , desigur – zice.

- Dar ați dori ca peste vreo 25 de ani când poate nu veți mai fi la fel de atrăgătoare, dar veți simți bucuria și împlinirea de la existența propriei familii să apară în viața soțului dumneavoastră o asemenea Ala?

Tace...

- Ați dori ca soțul să se întoarcă acasă departe după miezul nopții, tot mai puțin să privească în partea dumneavoastră, în schimb tot mai mult să fie plecat în deplasări, ca la un moment să simtă nu că nici nu vă mai suportă.

- Nu – zice după o pauză.

- Atunci de ce faceți altora ceea ce nu vă doriți pentru sine? Doar e a atât de simplu. Aceasta și este o lege lăsată nouă de Dumnezeu...una din acele care e necesară pentru o viață bună și frumoasă.

- Dar la ei și fără mine relațiile erau încordate...

- Cu atât mai mult! Găsim în Evanghelie cuvintele „trestie strivită nu va frânge și feștilă fumegândă nu va stinge.”. Adică însăși Creatorul respectă libertatea omului și nu intervine între relațiile dintre oameni pentru a ne lăsa să ne facem propria alegere. Doar se întâmplă că și o adiere de vânt poate schimba balanța într-o parte sau alta. Să salveze sau să distrugă. Și iată dumneavoastră interveniți în această legătură dintre alte persoane, care poate fi foarte slabă la moment, dar care se bazează pe ani de căsnicie și care mai putea și reînvia. Oare nu înțelegeți gravitatea acestui păcat?

Uitați-vă ce se întâmplă în jur! Toată lumea aceasta care nu vede păcatul care o domină, vrea să ne facă și pe noi la fel. Ca să nu le mai indicăm și să nu-i mai demascăm. Poate deja nici nu ar mai face-o nimeni dacă nu ar exista biserica. Anume ea mai numește lucrurile cu numele lor adevărate. Frumusețea o numește frumusețe, iar mizeria – mizerie. Ea mai îndeamnă sufletul căzut spre pocăință și spre împăcarea cu Creatorul său.

Iar noi nu avem dreptul să ne predăm, trebuie să luptăm pentru fiecare familie, pentru fiecare părticică a ei.

Cu vreo jumătate de an în urmă a venit la biserică un bărbat. A făcut și el nu puține...după care soția l-a părăsit luând și copilul. Și se pare că deja și soția după un timp își găsisse pe cineva. Cu alte cuvinte, acesta ar fi sfârșitul, nu mai poate avea continuare. O altă istorie de destrămare a unei familii. Dar acestui bărbat brusc i s-a făcut teamă de ceea ce urma, a venit la biserică și a hotărât cu ajutorul Domnului să lupte pentru salvarea familiei. S-a căit de viața sa, nu doar a mărturisit că a greșit, dar și a hotărât să se schimbe cu desăvârșire. Deși nu era primit de soție nici pe pragul casei, deși nu își putea vedea copilul nu deznădăjduia și spera că cu ajutorul Domnului își va reuni familia. Își vedea copilul, dar nu putea să se apropie, își vedea soția alături de alt bărbat, dar toată speranța și durerea i-o adresa Domnului. Doamne, doar știi că mă căiesc, dă-mi să fiu din nou soțul acestei femei și tată copilului meu...Căuta necătând la toate refuzurile căi de împăcare și a ...biruit.

Cu câteva zile în urmă s-a apropiat după Liturghie și mi-a zis:

– Părinte, suntem din nou o familie!

Ce bucurie e pentru un preot să audă o asemenea mărturisire. Dar ce bucurie e în ceruri pentru întoarcerea unui păcătos, mai mare decât cea pe care ar putea să o aducă viața la 99 de drepti.

Da, el și-a distrus căsnicia, iar infidelitatea soției a adus de parcă punctul final în această istorie. Dar Dumnezeu e în stare și din scrumul unei relații să reînvie ceea ce pare pierdut, de ar fi credință, de ar fi pocăință și nu în ultimul rând dragoste. Cine dorește caută posibilități – cine nu, motive, așa ne spune un proverb. Cât de des căutăm să găsim motive pentru a ne dezice de povara greutăților

familiale, neînțelegând că povara aceasta “ușoară este”. Și motivele se găsesc. Și se distruge încă o familie. Și cât respect merită acel care și atunci când nu mai vede șanse pentru salvarea familiei tot le caută...în propriul suflet, în căutarea soluțiilor de împăcare... în milostivirea Domnului. Și nu-l va lăsa Dumnezeu, și familia chiar și aproape distrusă care abia se mai ține pe un fir al credinței, va fi salvată și binecuvântată chiar de Dumnezeu, pentru răbdare, pentru credință și speranță în ajutorul Domnului. Este o cale de luptă pentru propria familie, o luptă a dragostei care ne va acoperi și curăți de multe păcate. Nu cedați, nu cedați nici ușor, nici când e foarte greu. Nici când! Luptați pentru familiile voastre cu ajutorul Domnului! Rămâneți soții și mame, soți și tați – în inimile voastre, în gândurile voastre, necăutând la desfrâul lumii ce ne înconjoară. Și pentru această stare și luptă va veni și harul și binecuvântarea Domnului peste noi și vom înțelege că nu există nimic mai important decât familia noastră și decât viața alături de Dumnezeu.

Articol apărut în original pe siteul:

www.pravoslavie.ru